

han jo fik Komplimenter fra andre Sider, til at hjælpe Udvalgets Flertal til at udfinde bedre Kontrolbestemmelser end her var bragt i Forslag. Det ærede Medlem kom imidlertid efter min Opfattelse ikke frem med Noget, der i Virkeligheden kunde tjene til Berigelse eller til Oplysning hverken for Udvalgets Flertal eller for Thingets ærede Medlemmer. Naar han temmelig udførlig udviklede, at der er en stor Forskel tilstede, naar man ser hen til, hvad der gjælder med Hensyn til Verler og Gjældsbreve, og deslige Dokumenter i Sammenligning med de her omhandlede Papirer, idet nemlig de første skulle fremlægges for Retten, naar Fordringer efter dem gjøres gjældende, medens Saadant ikke er Tilfældet med de andre Papirer, saa er der formentlig ikke noget Menneffe, der har troet, at der var Lighed tilstede i den Henseende imellem fremmede Statsobligationer og private Gjældsbreve, saa det behøvedes ikke at udvikles nærmere. Spørgsmaalet er, om man ikke, uagtet man ikke har dette Middelt til at kontrollere fremmede Statsobligationers Stempelpligt, som man har til at kontrollere, at private Gjældsbreve efterkomme Stempelpligten, dog kan indrette Kontrollen saaledes, at man kan faae saa stor Sikkerhed, som i og for sig maa anses tilstrækkelig, for at Loven bliver overholdt. Det ærede Medlem bemærkede dernæst, at det ikke var let at ramme Mellemmanden, naar Lovforslaget blev indskrænket paa den Maade, som er foreslaaet af Udvalgets Flertal, og han søiede dertil, at man ikke heller vandt Noget ved den Bestemmelse, som Udvalget har foreslaaet om at udvide Ansvaret til at gjælde ikke blot Ihændehavere, men Enhver, som har deltaget i Omsætningen af disse Dokumenter. Derfor det Sidste var sandt, vilde jeg ogsaa indrømme, at der var noget Begrundet i hans første Bemærkning. Udvalgets Flertal er imidlertid gaet ud fra, at det virkelig maa siges at staae en betydelig Forøgelse af Sikkerhed tilveie for, at Loven ikke overtrædes, at flere Personer inddrages under Ansvaret, idet det fornuftigvis ikke kan forudsættes, hverken at en Række af Personer skulde ville deltage i, hvad jeg tillader mig at betragte som en uheldig Handling, nemlig at overtræde

Statens Love, og heller ikke at en bestandig større og større Række af Personer skulde ville deltage i en Lovovertrædelse, som der dog altid er en Mulighed tilstede for, kan blive opdaget og kan paadrage dem et betydeligt Straffeanvar, naar de for en saa billig Pris, som her er Tale om, kunne fritage sig for enhver Frygt i saa Henseende. Hvad skal i Virkeligheden bevæge en Mand til at kjøbe en Obligation, som er bragt her ind i Landet, og som præsenteres ham til Salg, uden Stempel, og derved paadrage sig Udsigt til i sin Tid at blive straffet med en Bøde lig det 25dobbelte af den besvægne Afgift, naar han kan sikkre sig imod enhver saadan Mulighed af Ansvar ved at sige til Sælgeren: Ja, sæt et Stempelmærke paa, som koster 4 Mk. for 100 Rd. Jeg begriber ikke, hvad der skulde bevæge ham til at indlade sig paa en saadan Handel, og det er aabenbart, at jo oftere Omsætningen foretages, desto flere Menneffer vil der være, der ville være opfordrede til at anstille akkurat den selv samme Betragtning, at det ikke kan lønne sig, for at spare Sælgeren for en lille Omkostning, at udsætte sig selv for den af mig omtalte Risiko. Man vil vel sagtens svare mig: Ja, men naturligvis vil Sælgeren i saa Fald forlange saa meget mere for Obligationen, naar han skal forsyne den med et Stempelmærke til 4 Mk. pr. 100 Rd. Jeg vil dertil bemærke, at dette lader sig naturligvis ikke benegte, og i Virkeligheden vil Sagen vel som oftest stille sig saaledes, at de paagjældende Personer komme til at dele Byrden halvt; men hvad der maa bidrage en Del til at gjøre det lettere for Kjøberen saaledes at betale sin Del af Stempelafgiften, det er, at han naturligvis i Tilfælde af Salg senere vil drage Fordel af, at Obligationen saaledes engang for alle er bleven frigjort. Thi i Virkeligheden maa man erindre, at derved, at Obligationen frigjøres ved Stempling, vindes der det Gode for Obligationen, at den senere kan omsættes uden ny Stempelafgift. Man kan saaledes i en vis Forstand gjerne sige, at denne Afgift kun een Gang lægges paa Obligationen, og man kan derfor ogsaa paa en Maade sætte den i Klasse med en Toldbeskatning; men i Virkeligheden maa denne Byrde dog opfattes saaledes,